Lăpticul posnaş
Dorothy Jones

Lăpticul poznaş

Agape
Editura Agape
Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV Tel. 0268-214802 E-mail: olycosma@xnet.ro
olycosma@yahoo. < Internet: www.edituraagape
Cei interesaţi pot cere la a publicate de Editura Agape, **c**

Descrierea CIP a Biblioteci
JONES, DOROTHY
Lăpticul poznaş / D<
Olimpiu S. Cosma. - Făgăra **ISBN 973-694-094-2**
I. Cosma, Olimpiu S. (trad.)
821.1 ll(73)-93-97=135.1 087.5

Prima ediţie 2006
Titlul original: Martin Milk Copyright 2005 by Editura Traducere: Olimpiu S. Cosr Copertă: Daniela Blebea Tipar: Agape S.R.L. Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV
ISBN 973-694-094-2
Editura Agape
Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV Tel. 0268-214802 E-mail: olycosma@xnet.ro

olycosma@yahoo.com Internet: www.edituraagape.ro
Cei interesaţi pot cere la adresa de mai sus un Catalog al cărţilor publicate de Editura Agape, care li se va trimite în mod gratuit.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JONES, DOROTHY
Lăpticul poznaş / Dorothy Jones; trad. Olimpiu S. Cosma. - Făgăraş: Agape, 2006 **ISBN 973-694-094-2**
I. Cosma, Olimpiu S. (trad.)
821.111(73)-93-97=135.1 087.5
Prima ediţie 2006
Titlul original: Martin Milk Copyright 2005 by Editura Agape Traducere: Olimpiu S. Cosma
Copertă: Daniela Blebea Tipar: Agape S.R.L. Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV
ISBN 973-694-094-2

Lăpticul poznaş

Numele meu este Lăpticul poznaş.
Lăpticul poznaş?
Poate crezi că nu mă cunoşti, dar mă cunoşti!
Sunt unul dintre vechii tăi prieteni, încă de cînd erai bebeluş, sunt un prieten adevărat de-al tău.
Eu îţi dau o mulţime de vitamine, calciu, o sănătate bună, pentru că sunt baza unei alimentaţii sănătoase. Eu sunt laptele acela pe care îl cunoşti aşa de bine, dar numele meu este Lăpticul poznaş.
Dar poate că mă întrebi: De ce Lăpticul poznaş?
Pentru că, pentru mine, eu sunt ca o persoană, ca un copil, exact ca tine. Eu pot să fug, să mă caţăr, să fac murdărie şi uneori chiar să joc cuiva feste!
Eu sunt laptele care vine de la ţară la tine acasă. Mămica ta mă trece prin filtru şi apoi mă pune la fiert într-un vas ca să mă facă curat.
Dar, în vas, eu mă simt îngrădit, aşa că aştept o ocazie să scap. Cînd fierb, încep să mă caţăr, încet, încet, dar mămica ta nu mă pierde din ochi! Ea ştie că dacă mă pierde din vedere o singură clipă o să sar jos din vas, şi aceea este clipa poznei mele favorite! Este grozav să sar din vas şi să fac o murdărie de toată frumuseţea pe sobă! Da, este o poznă foarte urîtă!
Acum cîteva zile, mămica ta mă supraveghea, şi eu am ajuns aproape de punctul de fierbere, cînd a chemat-o cineva, şi ea s-a dus să vadă cine este, uitînd cu totul de mine! Minunat! Sosise cea mai bună ocazie din viaţa mea! Bineînţeles că n-am lăsat-o să scape!
M-am căţărat, tot mai sus, tot mai repede, şi în final am

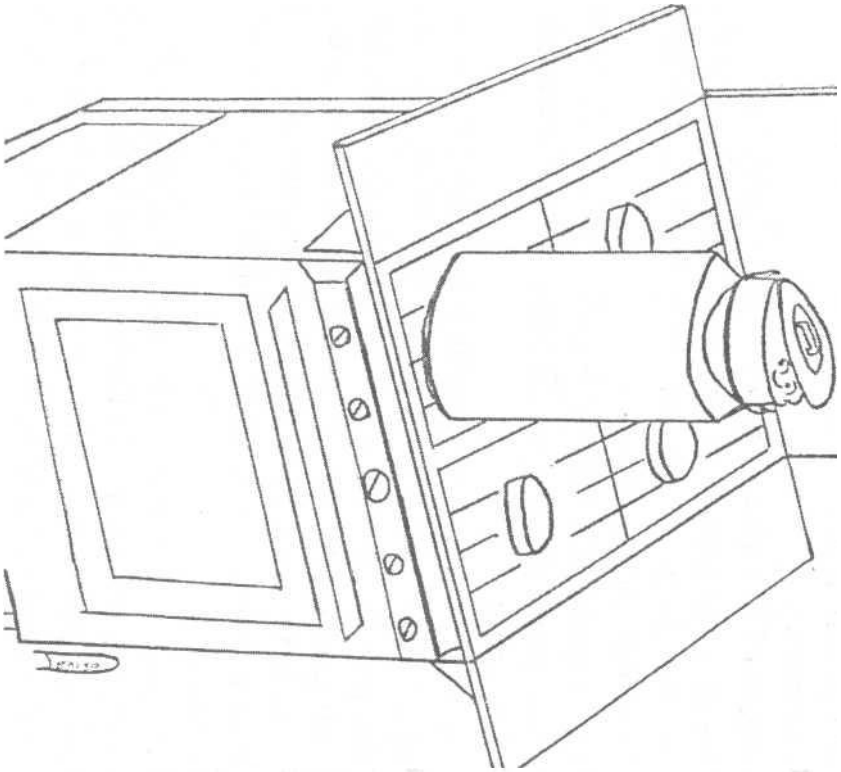

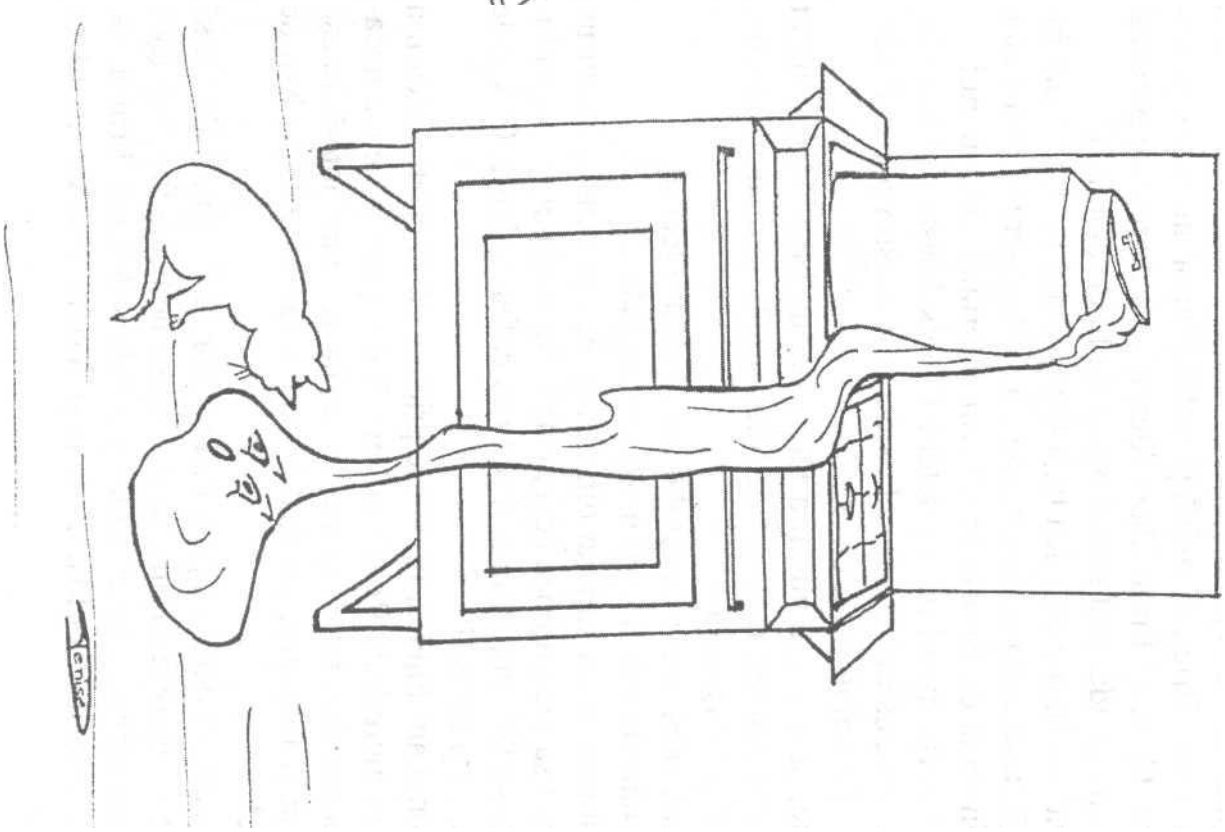

trecut peste buza vasului, am coborît pe partea lui laterală, alergînd cît de repede puteam! Eram foarte încîntat! Am făcut o murdărie groaznică pe sobă şi apoi am ajuns pe duşumea. Grozav! Eram liber! Alergam cît de repede puteam! Doream cu adevărat să mă bucur de libertatea mea!

Cînd s-a întors mămica ta, a fost şocată! I-a luat o oră întreagă ca să cureţe murdăria pe care o făcusem! Crezi că am fost încîntat de isprava mea? Din

nefericire, nu, nu, nu!
Ştii ceva, micul meu prieten? Cine sfîrşeşte cel mai rău, după o poznă urîtă, este cel care a fost neastîmpărat. E adevărat. Eu am dovedit că aşa este!
Uite, pozna asta nu mi-a făcut nici un bine. Mi-am irosit valoarea şi n-am mai fost de folos nimănui, doar pisica m-a lins de pe duşumea.
După ceea ce s-a întîmplat am învăţat o lecţie!
Urmăreşte-mă şi vom învăţa împreună.
Mămica ta s-a supărat din cauza mea şi a zis: „Acum nu mai pot să fac budinca aceea bună. Nu mai pot să iau smîn-tîna şi să fac unt, şi nu mai pot bea cafea cu lapte. O, vai de mine, ce pierdere!"
Atunci am înţeles, micuţule prieten, că libertatea mea n-a fost un lucru bun. Rezultatul ei a fost o prietenă bună necăjită, o pierdere totală şi inutilitate, iar eu, care pot să fiu aşa de bun şi folositor, am fost pierdut total. N-am fost bun de nimic!
Aşa că am decis că prefer să fiu bun şi folositor! Prefer să hrănesc un copil ca tine, să fiu folosit pentru a face o ceaşcă bună de cafea cu lapte, o budincă delicioasă, unt, brînză, da, să fiu folositor. Folositor, bun şi fericit. Eşti de acord cu mine?
Ştii ce ne învaţă Biblia?

Ea spune în Efeseni 5:1-2: „Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu ca nişte copii preaiubiţi. Trăiţi în dragoste, după cum şi Cristos ne-a iubit".
Este un verset bun să fie învăţat pe de rost, nu-i aşa? E un verset pe care să-1 păstrăm în inimă.
Micuţule prieten, data viitoare cînd eşti ispitit să faci ceva urît, aminteşte-ţi de mine, Lăpticul poznaş. Aminteşte-ţi că, în final, eu am avut de pierdut cel mai mult. M-am irosit total şi n-am fost nimănui de folos. Aminteşte-ţi de lucrul acesta şi decide să fii bun, ca un copil scump al lui Dumnezeu.
Da, şi ce bucurie va fi atunci pentru ai tăi!

Cît de mari au fost cuiele

într-o dimineaţă, cînd s-a trezit Juan, a observat curînd ceva neobişnuit. Oare ce putea să fie?
Totdeauna cînd se trezea o putea auzi pe mămica lui cîn-tînd în timp ce făcea cafeaua, dar astăzi nu se auzea nimic. Oare de ce?

„Mami!" a chemat-o Juan.
Tăcere!
„Mami!" De data aceasta, el a strigat!
A răspuns o voce, dar nu era cea a mamei lui. Era tăticul, care a intrat în camera lui Juan.
„Taţi, unde e mami?" a întrebat el.
Tăticul s-a aşezat pe marginea patului lui şi, zîmbind fericit, a zis: „Am o veste bună pentru tine, fiule. Mami s-a dus la spital ca să-1 nască pe frăţiorul tău!"
„Oh, frăţiorul meu! Ce veste mare, taţi!"
Juan era foarte fericit. Toată dimineaţa a tot zîmbit şi rîs

de unul singur!
Mai tîrziu, Juan s-a dus să-şi caute prietenii. Le plăcea mult să joace fotbal.
„Hei, băieţi", a strigat el. „Ia ghiciţi ce s-a întîmplat! Mama mea s-a dus la spital să-1 nască pe frăţiorul meu! Vom avea curînd încă un jucător în echipa noastră!"
în dimineaţa următoare, mămica a sosit acasă cu bebeluşul, şi cînd Juan s-a dus să-şi vadă frăţiorul, a fost foarte dezamăgit!
„Dar, mami, e doar un bebeluş", a zis Juan. „Este mult prea mic ca să joace fotbal!"
Bietul Juan! Oare ce-o să spună acum prietenii lui?!
Tăticul asculta, apoi a venit la el ca să-1 consoleze.

„Va creşte curînd, băiete, o să vezi. între timp, să facem un mic leagăn pentru el. Va trebui să doarmă undeva".
Acum Juan era iarăşi fericit. îi plăcea să-1 ajute pe tăticul lui să meşterească cîte ceva. în timp ce tăticul s-a dus să aducă scînduri, Juan s-a dus să aducă uneltele. Cît îi mai plăcea să mînuiască uneltele! Desigur, doar cînd îi dădea voie tăticul lui, niciodată cînd era singur!
Lemnul era deja pregătit, şi tăticul a început să asambleze bucăţile.
„Dă-mi alt cui, Juan. Acum un şurub. Alt cui, băiete".
De data aceasta, Juan nu i-a mai dat cuiul.
„Ce s-a întîmplat, fiule?" a întrebat tăticul, uitîndu-se în jur şi văzîndu-1 pe Juan cu un cui mare în mînă.
„Taţi, cuiul acesta este foarte mare. Crezi că cuiele folosite la mîinile Domnului Isus [Iesus] erau la fel de mari ca acesta?"
„Erau şi mai mari, fiule. Erau nişte cuie enorme".
S-a făcut tăcere. Tăticul a continuat să bată cuiele. S-a ui-

tat apoi din nou în jurul lui, şi iată-1 pe Juan cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, iar în mînă ţinînd un cui enorm.
„Taţi, au fost la fel de mari ca acesta?"

„Da, fiule, exact".
„Şi cununa de spini, taţi? O fi fost ca sîrma asta ghimpată?"
„Mult mai rău, fiule".
în seara aceea, cînd Juan era deja în pat, mămica lui 1-a auzit plîngînd. Ea s-a dus în camera lui, şi el stătea pe pat, cu faţa scăldată în lacrimi şi ţinînd ceva în mînă. Era un cui enorm din cutia cu unelte. Dîndu-i un sărut, mămica 1-a întrebat:
„Ce s-a întîmplat, fiule?"
„Mami, cuiele erau aşa de mari, şi eu nu I-am mulţumit niciodată Domnului Isus. El a suferit pentru mine. Pentru mine a suferit El".
„Ei, atunci ce-ar fi să-I mulţumim chiar acum?"
împreună, mama şi fiul au îngenuncheat la marginea patului, şi Juan I-a mulţumit Domnului Isus pentru toate suferinţele Sale de la Golgota şi L-a primit ca Salvator al lui.
în anul următor, în timp ce se juca cu frăţiorul său, Juan îşi amintea mereu ziua în care l-a ajutat pe tăticul lui să facă leagănul, ziua cînd a descoperit cît de mari erau cuiele care L-au ţinut pe Domnul Isus pe cruce şi ziua cînd I-a mulţumit şi L-a primit ca Salvator al lui.
Micuţule prieten, ţi-ai amintit să-I mulţumeşti şi tu Domnului Isus?

Lili Lămîie

Lili Lămîie trăia într-o livadă în care erau o mulţime de pomi fructiferi. Erau mango, peri, portocali, mandarini şi
lămîi. Lili Lămîie trăia într-un colţ al livezii şi de acolo putea să
vadă aproape toţi ceilalţi pomi.
Era foarte mîndră de ea! Credea că era foarte frumoasă! „Pielea mea este ca aurul!" spunea ea. „Nici un alt fruct nu e aşa de frumos ca mine!"
„Greşeşti!" a spus portocala. „Frumuseţea stă în inimă şi nu în piele. Inima ta este foarte amară, exact ca sucul pe care îl produci".
Dar Lili Lămîie n-a ascultat niciodată ce spunea portocala.
într-o zi, doi băieţi au sărit gardul livezii ca să fure nişte fructe. Ei n-au găsit fructe coapte, apoi au văzut dintr-o dată, într-un colţ, fructul auriu dintr-un lămîi!
„Uite, Juan", a zis unul dintre băieţi, „un pom plin cu mandarine coapte!"
„Nu, nu", a răspuns Juan, „greşeşti. Este un lămîi sălbatic, cel mai amar dintre toate fructele. Nu le poţi mînca. Hai să plecăm acasă!"
Biata Lili Lămîie! Ea era foarte tristă. Culoarea ei frumoasă era dispreţuită de oricine!
„Nimeni nu mă vrea, şi eu cred că sunt aşa de frumoasă!" a plîns ea cu amar.
într-o zi, proprietarul livezii a venit să strîngă fructele coapte şi să le ducă la piaţă. El a umplut nişte cutii cu portocale, mango, pere, mandarine şi lămîi, apoi, în final, s-a hotărît să ia şi o cutie cu lămîi din pomul unde creştea Lili

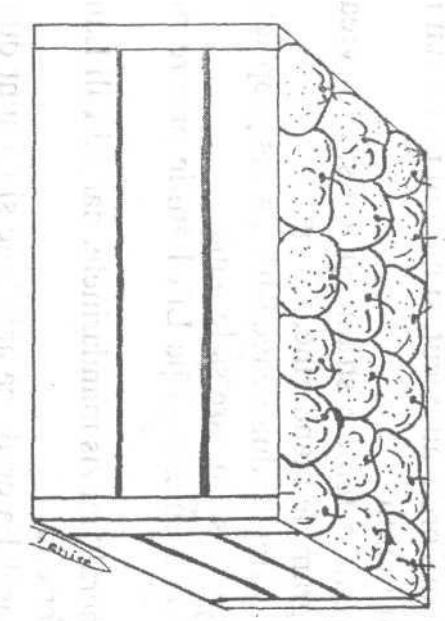

H

Lămîie. Ele erau un soi de lămîi sălbatice, foarte amare. Lili Lămîie a fost încîntată să fie printre cele care au fost culese!
„în sfîrşit, cineva mă doreşte şi pe mine!" a spus ea.
Lili Lămîie era acum la piaţă, lîngă cutiile cu portocale şi mandarine.
Mulţi oameni au venit să facă cumpărături. Ei au luat portocale plăcute, mandarine coapte, dar nimeni n-a vrut să cumpere lămîi sălbatice!
„Aveţi lămîi?" întrebau cumpărătorii.
„Da, doamnă. Aceste lămîi sălbatice".
„Lămîi sălbatice!? Numai lămîi sălbatice? Nu, mulţumesc!"
Lili Lămîie a făcut un plan.
Cînd proprietarul şi-a închis taraba la sfîrşitul zilei, Lili Lămîie a făcut în aşa fel, că a căzut în cutia mandarinelor.
„Nu vei reuşi niciodată să păcăleşti pe cineva", au spus mandarinele, „oricine ştie cum arată o lămîie sălbatică, este prea amară. Vei vedea. Nimeni n-o să te vrea!"
„Vom vedea!" a răspuns Lili Lămîie zîmbind.
în ziua următoare orele au trecut, şi nimeni nu i-a dat nici o atenţie lui Lili Lămîie.
în sfîrşit, a venit o femeie străină şi a zis: „Aş vrea să cumpăr un kilogram de mandarine, vă rog".
„Puteţi să vi le alegeţi dumneavoastră", a zis proprietarul tarabei, dîndu-i o plasă în care să le pună.
Şi astfel străina a cules-o şi pe Lili Lămîie printre mandarine.
„Eşti o şmecheră!" au zis mandarinele, dar lui Lili Lămîie nu-i păsa, era fericită.
„Am fost aleasă! Ea crede că arăt bine şi că sunt dulce", gîndea Lili Lămîie în sinea ei.

17

Dar fericirea ei n-a durat mult.
Cînd străina a ajuns acasă, a decis să guste mandarinele; a luat-o pe Lili Lămîie, i-a curăţat coaja şi a început să mănîn-ce. Ce strîmbătură a făcut!
„Vai de mine!" a spus ea. „Ce-i asta? Acest fruct este atît de amar, de acru, că m-a pişcat la limbă!"
Bucătăreasa a început să rîdă.
„Este o lămîie sălbatică, doamnă. Nu poate fi mîncată aşa!"
Biata Lili Lămîie! încă o dată s-a simţit respinsă!
Dar atunci ea a auzit-o pe bucătăreasă zicînd:
„Nu face nimic, doamnă. O să vă fac o băutură minunată din această lămîie amară!"
Şi aşa a şi făcut, şi străinei i-a plăcut foarte mult.
„Ce băutură plăcută!" a spus ea. „Cine şi-ar fi închipuit vreodată că din această lămîie poţi face o băutură atît de bună!"
Şi aşa, copii, Lili Lămîie a fost în final acceptată, şi ştiţi de ce?
Oare ce anume a adăugat bucătăreasa? Ea a adăugat apă şi zahăr, nu-i aşa?
Cît o privea pe ea, Lili Lămîie era prea acră pentru a fi pe gustul cuiva, dar cu mult zahăr şi cu apă suficientă, ea a devenit o limonada gustoasă!
Ce lecţii vrea să ne înveţe Lili Lămîie?
Noi suntem ca şi ea, natura noastră este rea!
Din inima noastră ies cuvinte urîte, ceartă, minciuni, conflicte şi dezordine, dar

dacă Domnul Isus intră în viaţa noastră ca s-o îndulcească cu o natură nouă, dîndu-ne Duhul Său Sfînt, viaţa noastră va fi diferită. Citim în Galateni 5:22-23 că rodul Duhului este dragostea, bucuria, pacea, răbdarea,

18

19

bunătatea, facerea de bine, credinţa, blîndeţea şi înfrînarea. Iată cum vrea Domnul Isus să fim. Este un standard foarte înalt. Putem să-1 atingem numai dacă ascultăm de El.

Lili Lămîie nu putea să se îndulcească singură, şi nici noi nu putem. Nu ne putem transforma singuri prin puterea noastră, ci avem nevoie de Domnul Isus. El doreşte să ne dea o natură nouă.

20

îndoielnicul Toma

Toma şi părinţii lui erau în vacanţă şi navigau de-a lungul coastei braziliene. Era prima lui călătorie cu vaporaşul, şi lui îi plăcea. în fiecare zi era ceva diferit de văzut.

După ce au călătorit aproape o săptămînă, se apropiau de cîteva insule, şi mămica lui i-a spus:

„Toma, să fii atent astăzi, pentru că probabil că o să vedem nişte peşti zburători!"

„Peşti zburători? Mami! Ce vrei să spui? Peştii înoată, nu zboară!"

„Ba da, zboară, băiete. Unii peşti, cînd se apropie pericolul, sar din apă, îşi întind aripioarele şi zboară! Ei sunt peştii zburători! Cînd văd un vaporaş apropiindu-se, cred că este un duşman foarte mare, aşa că sar din apă şi zboară peste valuri. O să vezi!"

Lui Toma i se părea ceva foarte greu de crezut.

„Oh, mami, glumeşti!" a zis el.

„Nu-i de mirare că numele tău e Toma", a zis ea zîmbind. „îmi aduci aminte de Toma din Biblie!"

Tăticul lui stătea alături şi a aprobat-o pe mămica lui.

„Da, cu adevărat, el este ca şi Toma. Am avut mare dreptate cînd i-am pus numele acesta!"

„Tată, spune-mi şi mie povestea cu Toma acesta din Biblie! Noi avem acelaşi

nume".
Tăticului îi plăcea să-i spună fiului său istorii din Biblie. El s-a aşezat comod, şi-a încrucişat picioarele şi a început:
„Ei bine, s-a întîmplat cam aşa. După ce Domnul Isus [Iesus] a înviat dintre cei morţi, le-a apărut celor zece discipoli [ucenici] ai Săi şi le-a zis: ‚Pace vouă'. Pe urmă le-a arătat mîinile şi coasta Sa. Discipolii erau uimiţi şi plini de

t

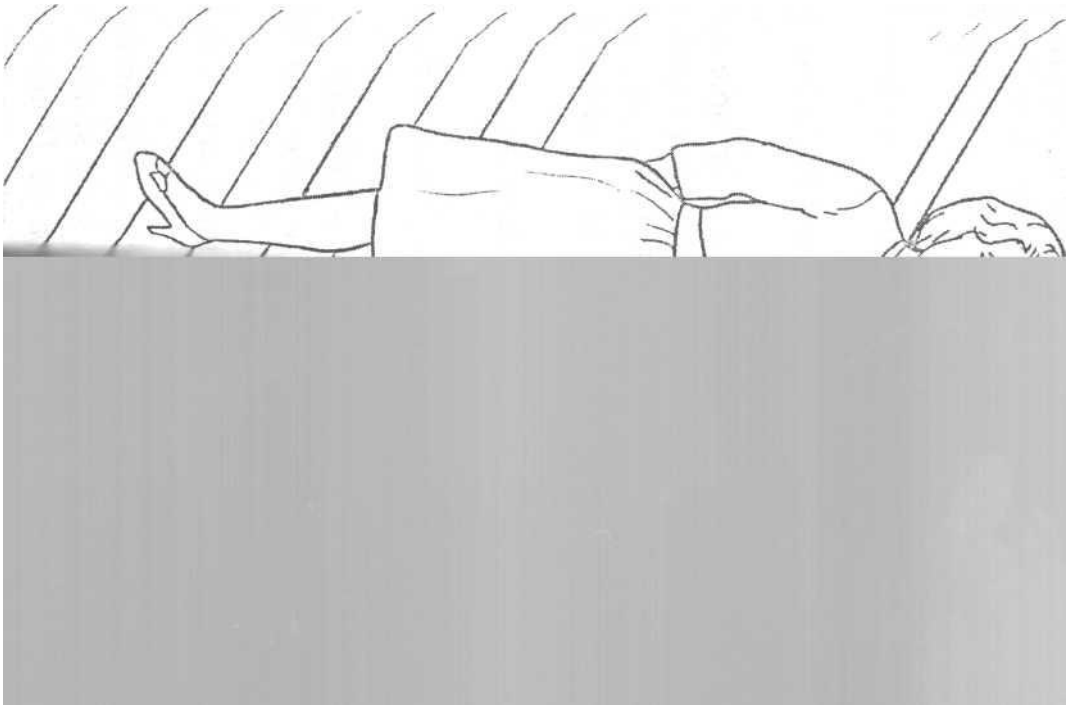

-Y'

bucurie. Toma, unul dintre cei doisprezece discipoli, nu era prezent cu acea ocazie şi, cînd a auzit ce s-a întîmplat, a zis: ‚Dacă nu voi vedea-la mîinile Lui semnul cuielor şi nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor, şi dacă nu-mi pun mîna în coasta Lui, nu voi crede!'"

Toma îl asculta cu atenţie pe tăticul lui, şi după ce s-a gîn-dit un timp, a zis: „Este cum a zis mami că semăn cu el. Mi-e aşa de greu să cred nişte lucruri pe care nu le văd cu ochii mei! Dar, taţi, ce păcat că Toma n-a fost prezent cînd a apărut Domnul Isus!"

„Stai o clipă, fiule! Nu acesta este sfîrşitul istoriei! Au trecut opt zile şi discipolii s-au strîns iarăşi împreună, şi de data aceasta era prezent şi Toma. Domnul Isus le-a apărut în camera unde erau şi a spus aceleaşi lucruri ca şi prima dată: ‚Pace vouă'. Apoi S-a întors spre Toma şi a zis: ‚Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mîinile Mele; şi adu-ţi mîna şi pune-o în coasta Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios!' Atunci Toma a crezut şi a zis: ‚Domnul meu şi Dumnezeul meu!' Şi Domnul Isus a răspuns: ‚Toma, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut!'"

„Lucrul acesta este adevărat, taţi, Toma a crezut pentru că a văzut cu ochii lui, dar în acest caz eu nu sunt ca el. Eu nu L-am văzut niciodată pe Domnul Isus,

dar cred în El şi ştiu că a murit pentru mine. L-am primit ca Salvator al meu, şi acum sunt salvat".
„îi mulţumesc lui Dumnezeu, băiete. De aceea, sunt un tată fericit".
Puţin mai tîrziu, Toma şedea cu mămica lui pe punte, privind valurile, cînd deodată el a strigat, surprins:
„Uite, mami! Peşti zburători! Unu, doi, trei, patru, cinci

zburînd deasupra valurilor! Ce lucru minunat! Acum cred! I-am văzut cu ochii mei! Acum nu mă mai îndoiesc!"
Toma era foarte fericit. Ce privelişte minunată era să vadă peşti zburători pe deasupra valurilor! Soarele strălucea pe aripioarele lor. Ei arătau ca nişte peştişori de argint. El nu va uita niciodată această experienţă! Va fi o lecţie de care îşi va aminti totdeauna. Nu va mai fi un Toma îndoielnic, ci unul credincios.

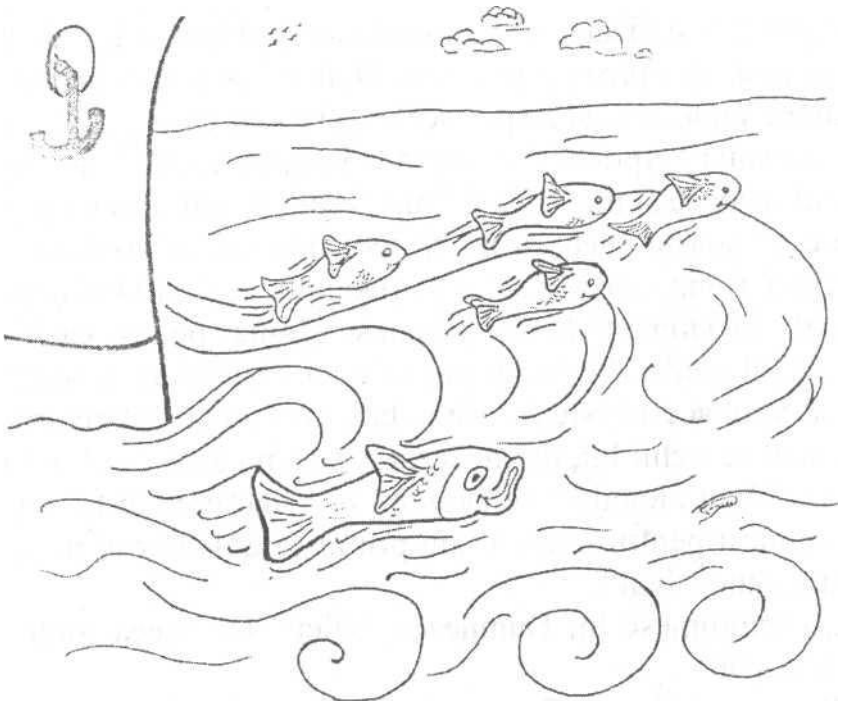

Toma este mîngîiat

Toma se plictisise. Călătorise deja de o săptămînă cu vaporaşul de-a lungul coastei braziliene şi părea că nu mai este nimic nou de văzut. Neavînd pe nimeni de vîrsta lui cu care să se joace, ducea foarte mult dorul prietenului său, Antonio. Dacă Antonio ar fi fost cu el, se gîndea Toma, ar fi putut cu adevărat să se distreze, dar să se joace singur nu era prea distractiv. De fapt, îi era tare dor de prietenul lui!
Chiar atunci a văzut-o pe mama lui venind spre el, părînd foarte încîntată, ca şi cum s-ar fi întîmplat ceva foarte bun. Toma a fost imediat curios să afle ce se petrecea, aşa că a întrebat: „Ce s-a întîmplat, mami?"
„Ia ghiceşte, băiete!" a spus ea.
Dar Toma era nerăbdător.

„Oh, nu, mami. Spune-mi repede ce s-a întîmplat, te rog!" El nu voia să mai aştepte, nici măcar un minut!
„Bine! O să-ţi spun! Tocmai am primit o telegramă de la mătuşa Margareta, de la unchiul Iosef şi de la Antonio!"
„O telegramă, mami!? Dar cum? Aici suntem în mijlocul oceanului! Nu este nici un poştaş aici ca s-o aducă! Cum a venit?"
„A venit prin radio. Radiofonistul a primit-o acum cîteva minute şi tocmai mi-a dat-o!"
„Super! Ce spune?" a întrebat Toma.
„Spune că sunt cu noi în gînd şi rugăciuni şi ne trimit aceste versete: Romani 8 cu 37 şi 38".
„Aşteaptă, mami. Mă duc să-mi iau Biblia şi să văd ce spune". Şi Toma s-a grăbit fericit să-şi aducă Biblia.
Stînd lîngă mama lui, Toma a citit versetele cu atenţie,

nişte versete care au fost scrise cu mulţi ani în urmă de apostolul Pavel [Paul] despre imposibilitatea de a fi despărţit de dragostea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru.
Foarte gînditor, Toma s-a uitat la mămica lui.
„Mami, cred că mătuşa, unchiu' şi Antonio doresc să ne spună că nu putem fi despărţiţi nici de dragostea lor, chiar dacă suntem aşa departe. Nu crezi asta?"
Mama lui a surîs cu afecţiune. Ea ştia că lui Toma îi era tare dor de prietenul său Antonio.

„Da, băiete. Nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu, şi de asemenea nimic nu ne poate despărţi de dragostea rudelor şi prietenilor noştri!"
Toma s-a simţit mîngîiat. El fusese foarte trist cînd se gîn-dise la prietenul său, şi chiar în aceeaşi clipă sosise o telegramă cu un mesaj care să-i confirme dragostea şi prietenia.
Lui Toma îi plăcea să stea jos şi să mediteze, chiar dacă era un băieţel foarte activ. Acum se gîndea la telegramă. ‚Ce lucru interesant', şi-a zis el. ‚Antonio poate comunica cu mine, deşi sunt în mijlocul oceanului, iar el este în Sao Paulo, şi chiar dacă distanţa dintre noi se face tot mai mare. Ce minunat!'
„La ce te gîndeşti, fiule?" 1-a întrebat mămica lui.
„Mă gîndesc cît de minunat este să poţi comunica prin radio".
„Da, e minunat! Este cam aşa cum comunicăm noi cu Dumnezeu prin rugăciune".
„Aşa e, mami. Antonio comunică cu mine prin radio, fără să-1 pot vedea. Radio-ul este aparatul care face posibil lucrul acesta. Eu pot vorbi cu Dumnezeu prin rugăciune, tot fără să-L pot vedea, iar El vorbeşte cu mine prin Cuvîntul Său. Oh, mami, ce de lucruri am învăţat pe vaporaşul acesta!"
Toma se simţea mîngîiat şi fericit.
Fie ca şi voi, micuţilor, să învăţaţi de timpuriu în viaţă valoarea rugăciunii. Să ştiţi că a vă ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, şi cu Domnul Isus.
Rugăciunea adevărată nu este cea pe care o învăţăm pe de rost şi o repetăm cuvînt cu cuvînt, ci propriile noastre cuvinte din inimă. Putem să-I spunem Tatălui nostru ceresc despre toate bucuriile, întristările noastre, şi putem să-I cerem

lucruri, dar să nu uităm că El poate răspunde cu „da, nu sau aşteaptă!"
Tatălui nostru ceresc îi place să asculte rugăciunile celor mici. El ascultă totdeauna cînd ne rugăm.

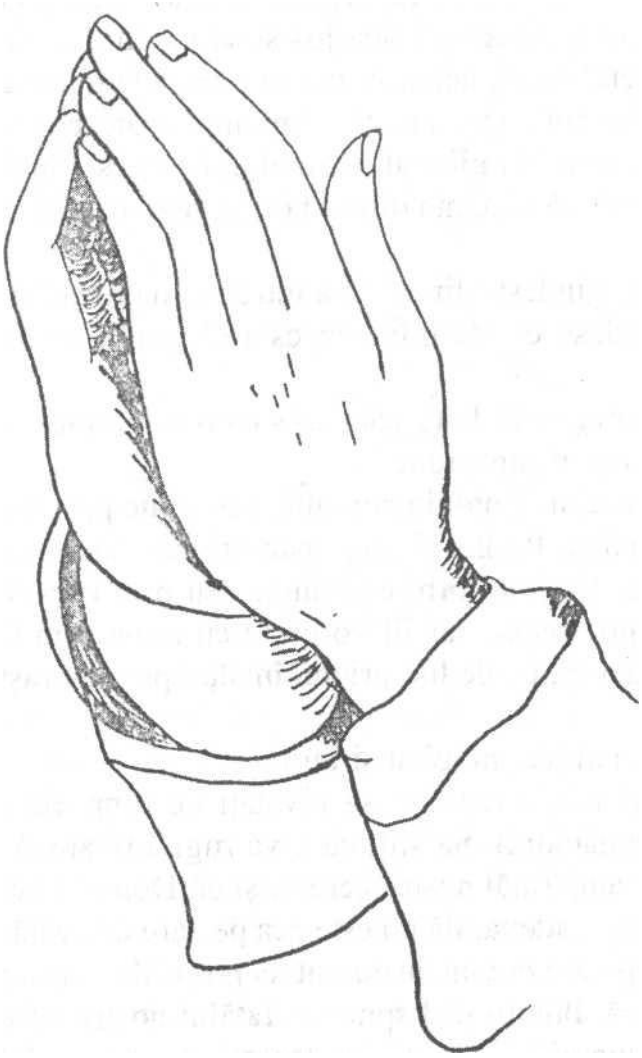

28

Eşti prea mic

Eu sunt doar un lighean, un mic lighean roz. Dar şi tu eşti mic, doar un copilaş! Un copil poate înţelege că şi un lighean mic roz a avut aventuri în viaţă!
Tu, care îţi place să visezi şi să-ţi închipui lucruri, poţi să mă înţelegi, aşa că o să-ţi spun istoria mea.
Eu sunt brazilian, din Sao Paulo, căci am fost făcut într-o fabrică mare de lighene din oraşul Sao Paulo. Mă simţeam foarte mic în mijlocul atîtor lighene mari, lighene de toate culorile, albastre, roşii, portocalii, verzi, galbene, şi printre ele eram şi eu, roz şi aşa de mic. Dar şi tu eşti mic în mijlocul atîtor oameni mari!
O să-ţi spun cum m-am simţit eu de folos, micuţule prieten.
Din fabrică am călătorit într-un camion mare, într-o cutie, lîngă fraţii mei, pînă în oraşul Vitoria. Cînd au deschis cutia în care eram eu, am văzut că eram într-un magazin plin de mărunţişuri, dar el era plin şi cu prieteni de-ai mei: oale, castroane, cratiţe, căni, tot felul de cuţite, filtre, scări, unelte şi lighene de toate mărimile, formele şi culorile.
Şi tu trăieşti printre o mulţime de prieteni, nu-i aşa?
Magazinul era în colţul pieţii, lîngă port, pentru că Vitoria este un oraş situat la

ţărmul oceanului. Ce loc interesant! De pe raftul unde m-a pus proprietarul magazinului puteam să văd toate intrările şi ieşirile din port şi din piaţă. Era atîta zgomot! Soseau camioane cu legume, banane, ananas, carne, peşte, orez, fasole, zahăr şi atîtea alte lucruri.
Erau vapoare mari de marfa venind din alte ţări, numele scrise cu litere mari pe ambele laturi şi cu steagurile flutu-

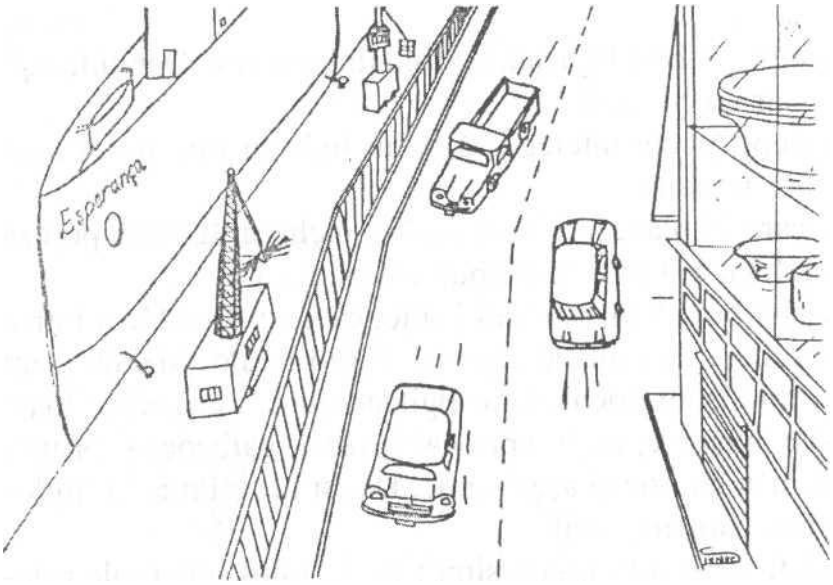

rînd şi fîlfîind în bătaia brizei oceanului! Erau atîtea lucruri de văzut!
Voci, fluierături, strigăte, claxoane, sirene, voci braziliene, voci străine! Ce zgomot plăcut!
Mie îmi plăcea de el, şi ştiu că şi ţie îţi place zgomotul. îţi petreci viaţa alergînd, sărind, strigînd şi rîzînd. Tu mă înţelegi!
într-o zi s-a schimbat totul. In magazin a intrat o doamnă şi a venit drept la raftul unde erau îngrămădite toate lighe-nele, mici, mijlocii şi mari. De multe ori am fost ridicat de pe raft, dar de fiecare dată am fost respins, pentru că cineva credea că sunt prea mic ca să fiu folositor.
Oare a spus cineva vreodată lucrul acesta despre tine?
„Prea mic ca să fiu folositor!"
Poate fi adevărat lucrul acesta? Ei bine, ascultă-mi poves-

tea.
Doamna aceea a dat la o parte toate celelalte lighene care erau pe raft şi m-a ridicat pe mine, zicînd: „Ce lighenaş drăgălaş! O să fie foarte folositor pentru mine!"
Ce bucuros eram! O să fiu folositor! Minunat! Şi tu, mi-cuţule prieten? Vrei şi tu să fii folositor în această lume? Ştiu că vrei. Dacă un lighenaş roz poate fi folositor, cu atît mai folositor poţi fi tu!
Doamna aceea m-a dus acasă la ea, şi în fiecare zi, pe cînd făcea de mîncare, mă folosea la spălat legumele, la curăţatul de coajă al cartofilor, morcovilor... De fiecare dată cînd avea nevoie de un lighenaş întindea mîna după mine, iar după

ce mă folosea mă spăla. Niciodată nu m-a lăsat murdar. Eram îmbăiat zilnic, exact ca tine!
Ştii ce spune Biblia, micuţule prieten? Spune că într-o casă mare nu sunt numai lucruri importante, ci şi lucruri mici. Sunt lighene mari, dar şi lighenaşe. Ce contează e să fii curat şi folositor stăpînului tău. Aşa îmi plăcea mie să fiu.
Dar tu? Şi ţie îţi place să fii curat? Dar nu vreau să spun o faţă, mîini şi genunchi curaţi! Ci vreau să spun curat în cuvintele pe care le spui şi în inima ta. Biblia spune că sîngele lui Isus Cristos ne curăţă de orice păcat. Cine îl acceptă pe Domnul Isus Cristos ca Salvator primeşte o inimă curată, şi aceasta ar trebui să-i facă curate şi cuvintele şi faptele, şi astfel el să-I poată fi folositor.
într-o zi am schimbat din nou casa. Familia s-a mutat din Vitoria la ţară, şi eu am trăit într-o fermă, lîngă un rîu mic.
Viaţa mea nu s-a schimbat mult, pînă într-o anumită du-pă-amiază. în ziua aceea am avut cea mai mare aventură din viaţa mea! Era o zi ploioasă, şi cineva m-a lăsat pe treptele care duceau la uşa din spate şi m-a uitat acolo!

. 32
In timp ce ploua, apa din rîuleţ a început treptat să crească. Toţi erau ocupaţi, şi nimeni n-a băgat de seamă lighena-şul roz părăsit în ploaie, pe o treaptă a scării, în pericol să fie dus de ape. Şi chiar aşa s-a întîmplat! Deodată, apa m-a ridicat de pe treaptă, şi eu am devenit o bărcuţă! Şi iată-mă plutind tot mai repede pe rîu în jos.
Ce pierdut mă simţeam! N-o să-mi mai văd niciodată stă-pîna, nu voi mai fi niciodată folositor cuiva! O, vai de mine! Eram aşa de trist!
Afară se întuneca, cădea noaptea. în faţa mea puteam să văd un pod şi o mulţime de crengi adunate. Pe cînd treceam, o creangă m-a prins, şi eu m-am înţepenit acolo în mijlocul tuturor crengilor, pe un pat moale de frunze. Ce uşurare!
Am petrecut noaptea acolo adăpostindu-mă liniştit între frunze şi buruieni. încet, apa a început să se retragă la locul ei, şi eu stăteam acolo în siguranţă, dar singur-singurel. în bezna nopţii, mă simţeam ca fiul risipitor, departe de casă, pierdut şi foarte singur! Este îngrozitor să te simţi pierdut!
Micuţule prieten, şi tu pluteşti pe apele vieţii. Şi tu eşti ca o bărcuţă. Cunoşti cîntecelul?
Barca mea e-aşa de mică, Marea este-atît de mare, Dar Isus mă are-n grijă în călătoria mea pe mare.
Este adevărat că dacă îl avem pe Cristos în barca vieţii noastre, totul e bine, dar fără El suntem pierduţi.
A doua zi dis-de-dimineaţă, un muncitor de la fermă a trecut pe acolo şi m-a văzut! Imaginează-ţi! M-a văzut şi m-a recunoscut! El a coborît cu bunătate pînă la malul apei, m-a ridicat, m-a dus acasă şi m-a dat înapoi stăpînei mele! Poţi să-ţi imaginezi asta, micul meu prieten? Eram salvat şi
33
folositor din nou pentru stăpîna mea!
Şi tu, care eşti doar un copil, eşti oare salvat?
Eşti tu folositor Domnului Isus? El a coborît din cer ca să te salveze, şi El doreşte să te aibă în mîinile Sale ca să-I fi folositor.
într-o împrejurare, Domnul Isus a luat un lighean, 1-a umplut cu apă şi a spălat picioarele discipolilor Săi. El i-a învăţat să fie umili, smeriţi. Da, un lighean a fost folositor pentru Domnul Isus. Pentru El contează lucrurile umile, ele pot fi folositoare Domnului Isus.
Nu spune ca Ieremia: „Ah, Doamne, sunt doar un copil!", sau ca Moise: „Cine sunt eu să mă duc? Trimite pe altcineva!"
Du-te, micuţule prieten, tu care îl iubeşti pe Domnul Isus şi îl serveşti, ca să-I fii folositor!
Dar dacă încă nu ţi-ai dat inima ta Domnului Isus, gîndeş-te-te la aceasta. Recent, am auzit-o pe stăpîna mea spunînd: „N-aş vrea să pierd lighenaşul meu roz. Mi-a fost folositor atîţia ani!"
Nici Domnului Isus nu-I place să fie fără tine. Nu uita niciodată că El a plătit un preţ foarte mare ca să te salveze. El Şi-a dat viaţa pentru tine.
Dă-I inima ta cu recunoştinţă şi, chiar dacă eşti mic, poţi să-I fi folositor mulţi

ani.

Casă de închiriat

Se spune că, într-o zi, Juana (silvie roşie) s-a săturat de casa ei, aşa că a spus soţului ei: „Juan, ce zici, ne mutăm? M-am săturat de asta, am trăit deja doi ani aici. Vreau o casă nouă!"
„Dar, dragă", a zis Juan, „casa este încă bună. Ce să facem cu ea?"
Lui Juan, căruia îi plăcea uneori să facă pe placul soţiei sale, a fost de acord să facă aşa, şi curînd a lipit un afiş pe care scria: „Casă de închiriat".
Crezînd că o să-şi închirieze curînd casa, ei au început repede să strîngă material pentru noua lor casă. Zburau la distanţă, strîngînd mult noroi amestecat cu paie şi cu alte materiale, despre care credeau că le vor fi de folos la construcţie.
în fiecare zi făceau ceva mai mult, lucrînd fericiţi împreună, ciripind şi bătînd din aripi, atît de fericiţi erau.
Folosindu-şi mai ales ciocurile, dar şi picioruşele, au lucrat din greu pînă şi-au terminat casa, puternică şi foarte frumoasă. Juana era foarte încîntată!!
Dar vechea casă era tot goală. Oare n-o fi observat nimeni afişul pus?!
„Să lipim un nou afiş", a spus Juana. „Să lipim un afiş mare de tot, aşa ca oricine zboară sus pe cer să-l poată vedea". Şi chiar aşa au făcut.
CASĂ **DE ÎNCHIRIAT**
Juana a lăsat casa curată şi ordonată, şi curînd au început să apară cei care erau interesaţi să închirieze casa. Primul care a sosit a fost marele Coco şi a început să scoa-

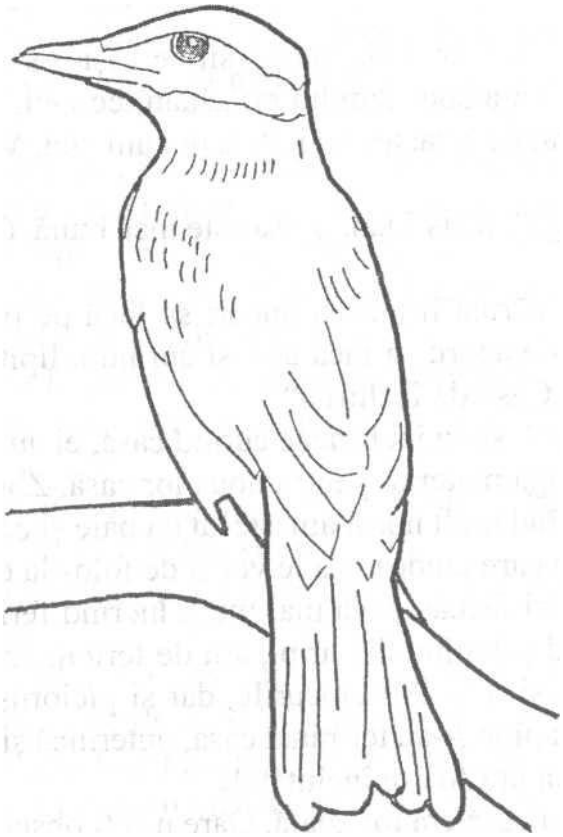

tă curînd nişte ţipete şi să spună că acea casă era prea mică pentru el. Juan nu s-a necăjit deloc de ceea ce spunea el, pentru că oricine ştie că marelui Coco îi place să se certe !!
Apoi a sosit o familie de papagali, drăguţi, fericiţi, dar atît de zgomotoşi, încît doamna Ioana a decis să nu-i primească. Nu, ei nu vor fi vecini buni.
Apoi a venit o pereche de coţofene, dar cînd Ioana a auzit că le place să fure şi să mănînce ouă şi puişori, a fost şocată şi nici nu s-a mai gîndit să le lase să trăiască în casa ei.

După aceea a venit o pereche de păsărele foarte drăguţe, numite pasărea-furnică. Păreau să fie perfecte! Dar, curînd, Juan şi Juana au auzit şi despre punctele lor slabe. Nu le plăcea să muncească, ci să mănînce hrană adusă de altele. Erau leneşe şi hoaţe, aşa că şi ele au fost respinse.
Apoi a sosit o pereche de pitulici, şi ele s-au adaptat bine în casa de noroi a lui Juan şi a Juanei, facînd din ea un cuib foarte comod şi tihnit. Erau o pereche fericită şi cîntau duete cu o voce plăcută. Juan şi Juana erau foarte încîntate. Dar, într-o zi, bărbătuşul a sîcîit pisica. El a fost foarte curajos, dar pisica l-a prins şi l-a ucis. Biata doamnă pitulice, singură şi tristă, a abandonat cuibul, şi casa lui Juan a rămas încă o dată goală.
Pe urmă a venit un pescăruş-albastru, foarte chipeş, mic şi cu adevărat frumos. El a explicat că de fapt prefera să locuiască într-o gaură pe malul rîului, dar, datorită inundaţiilor, îşi pierduse casa şi dorea să se adăpostească în casa lui Juan. El a fost acceptat! Dar s-a dovedit a nu fi deloc un oaspete prea bun, din

cauza obiceiului său de a înghiţi peşti întregi, apoi scuipînd afară ce nu era folositor şi lăsînd în casă un miros foarte urît!
La sfîrşit de tot a venit o ciocănitoare. îi plăcea casa, credea că era mare şi a ajuns să trăiască în ea, dar s-a dovedit a fi foarte nerecunoscătoare, deoarece a început curînd să facă găuri în pereţi în timp ce căuta viermişori şi a sfîrşit prin a distruge întreaga casă! De fapt, ce casă de noroi ar fi rezistat loviturilor cu ciocul ale unei ciocănitori?!
Aşa că acum Juan şi Juana au rămas fără casă de închiriat, dar ca să vă spun adevărul, pentru ei nici nu conta lucrul acesta, căci erau foarte încîntaţi de noua lor casă şi se cam saturaseră de experienţa cu ultimii şapte vecini.

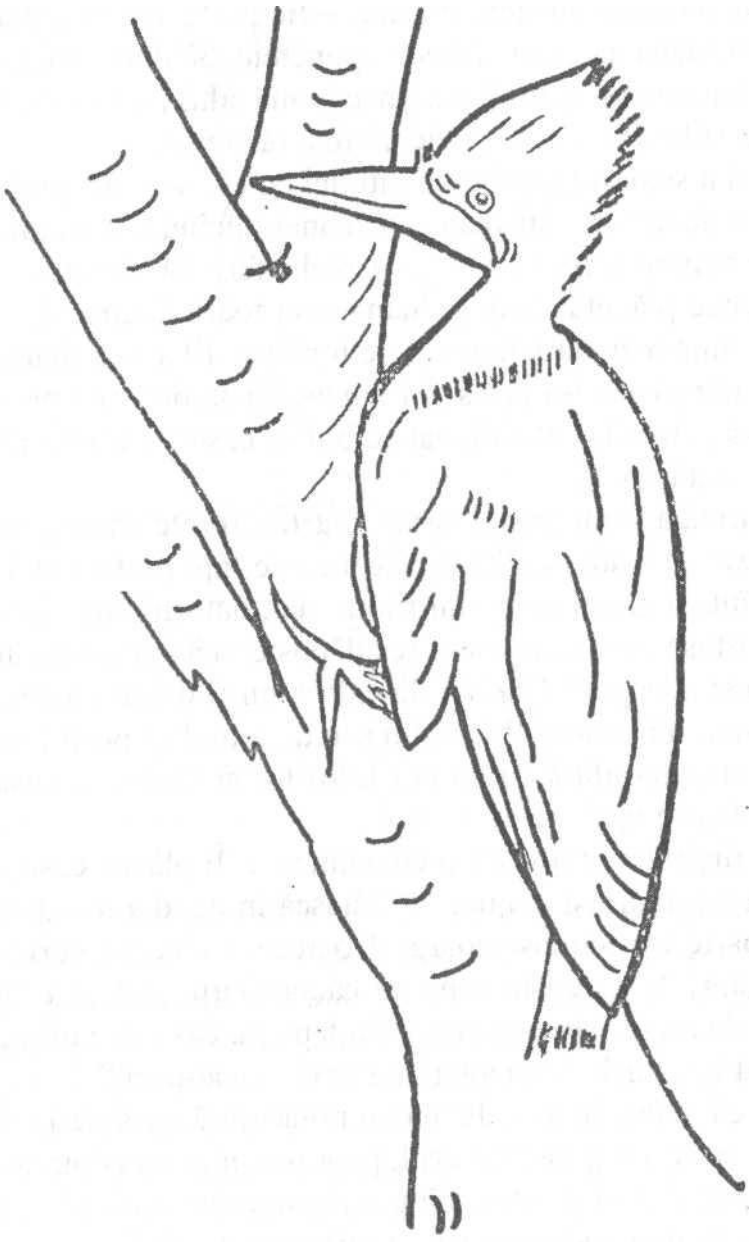

Casă de închiriat! Fii foarte atent pe cine laşi să trăiască în casa ta!
Casă de închiriat? zici tu. Dar eu nu am casă de închiriat. Mi-ar fi plăcut să am una!

Dar tu ai într-adevăr o casă! Noi toţi avem! Această casă este fiinţa noastră lăuntrică, forul nostru interior, sufletul nostru. E inima noastră! Nu ştiai? Să ne gîndim un pic la ea!
Cine locuieşte oare în această casă a ta? Oare Domnul Isus? Cînd Domnul Isus locuieşte în casa inimii noastre, ea devine un loc foarte fericit, plin de bucurie! Poate că în casa ta nu locuieşte nimeni ca să facă din ea un cămin fericit!
Sau, mai rău, ai pe cineva neplăcut care să locuiască în casa ta! Oare te face să te pui de-a curmezişul voii lui, să te lupţi, oare aduce întristare, gînduri rele, confuzie, amărăciune, lene, murdărie şi tot ce distruge casa, tot ce distruge pacea?! Fii atent cine locuieşte în casa ta!!
Fie ca Domnul Isus să fie Cel care îţi ocupă căminul. El stă la uşă şi bate, dorind să intre. Este persoana ideală care să intre în casa ta. El doreşte să locuiască în inima ta, dar vrea să locuiască acolo ca adevăratul ei proprietar, căci a plătit preţul cînd a murit pe cruce pentru noi.
Casă de închiriat? Nu! Casa mea nu este de închiriat. Ea e deja ocupată de Domnul Isus Cristos.
38
39

Cuprins

Lăpticul poznaş 8
Cît de mari au fost cuiele 13
Lili Lămîie 21
îndoielnicul Toma 25
Toma este mîngîiat 29
Eşti prea mic **35**
Casă de închiriat